

DONCS AIXÒ

Marcel·lí Borrell

Histèria cinematogràfica

Anem al cinema per riure i plorar. Per aconseguir-ho escollim comèdies, el gènere més humà. Però si volem espantar-nos, psíquica i física, res com el cinema fantàstic, de terror. La Dolça França està vivint un fenomen de masses que fa anar de bòlit psiquiatres i empresaris cinematogràfics. Allaus de pre-adolescents, entre els 12 i 14 anys, protagonitzen disturbis dins les sales de cinema: batalles campals amb crispetes, insults, pluges daurades, xiscles, gargalls i destrosses del mobiliari. El causant, millor dit, la causant d'aquest tsunami histèric és una inquietant nina (quina no ho és?) anomenada Annabelle, la de la pel·li del mateix títol. Es tracta de la preqüela d'*Expediente Warren* estrenat fa un parell de temporades. Una amanida de tòpics narratius sobre arquetips pel que fa a esgarrifar el personal. Sembla que aquesta frenètica horda *teenager*

s'ho ha pres qual Artur Mas i el no-vena. És a dir, neguits adolescents empresonats en un cos de naturalesa inestable que es metamorfoseja a diari com el Gregor Samsa kafkià, i que troba en el cinema de terror un mirall deformant d'una realitat que els talla les ales. Dit així, la histèria cinematogràfica que pateix el jovent francès igual soni a una Marsellesa llibertària. O lliber-

Una reacció visceral que evidencia el malestar que es cova entre els nois i noies

tina. O lisèrgica. En qualsevol dels casos, una reacció visceral que evidencia el malestar psicològic que es cova en l'àmplia franja de nois i noies al cul del cul del sac social. De moment, a la demarcació filmica de Lleida, el virus Annabelle està sota control.